

Hi ha el que hi ha

À

N'ha fet molt, de mal, aquell anunci de cosmètics que afalagava les potencials clientes amb el seu eslògan «porque tú lo vales». Tant com el que segueixen fent cada dia tots aquells llibres d'autoajuda que s'entesten a fer-nos creure que voler és poder, que tots som diamants en brut i que en cada un de nosaltres s'hi amaga una persona meravellosa, tan intel·ligent, tan hàbil, tan valenta i tan guapa com la que més, i tan capaç de tot com qualsevol. Algú a qui només li fa falta decidir-se a deixar anar el que porta dins per assolir, per fi, la serenitat, la felicitat i l'èxit social - sobretot això últim, no ens enganyem. I el millor de tot és que aquesta nova religió que ens promet un paradís terrenal ara i aquí, no exigeix cap gran sacrifici, tan sols un petit esforç de no res i una gran capacitat d'autosuggestió. La correcció política també ajuda molt a consolidar aquesta idea - és a dir, també està fent molt mal- i des de tots els flancs se'ns invita a creure que som fantàstics. Ara ja no hi ha escolars que suspenguin, tan sols alguns als quals es qualifica amb un NA de «no assoliment». I ho dic sense estar al dia d'aquest món, perquè no m'estranyaria que s'hagués tornat a canviar la semàntica i s'apliqui una altra capa de maquillatge per tal d'amagar encara més la realitat. Aquell segle del qual parlava Santos Discépolo al seu tango "Cambalache", on era el mateix ser un burro que un gran professor, és el món que tenim ara. I a molts els complau enormement. Arribat aquest punt, aquell desig tan noble i tan equitatiu d'esperar «que guany el millor», s'acabarà prenent com una ofensa, temps al temps.

Contagiat, m'imagino, per aquest sentiment tan "guai", que tots som fantàstics, un dia vaig expressar-li a algú d'aquesta revista el meu disgust pel dibuix que encapçala aquesta columna i que pretén ser una mena de retrat. Un dibuix que, per cert, ja és la segona versió, diguem que una versió millorada, del primer que em van fer. I sense estar per gaires romanços ni anar amb correccions polítiques em va deixar anar pel broc gros: però, a veure... tu t'has mirat al mirall? Llavors vaig comprendre que voler no és poder. I vaig buscar refugi en aquella altra filosofia anterior que ens invita a acceptar-nos tal com som.